

לרותי

בלי פרפרים

"אני מושכנת לשעבר, בת 29, כותבת (1220/86), עצמאית מאוד, הופעה — נאמת בסדר, גובה 1.70 מטר, מתמצאת כמה שקורה מסביב. מחפשת קשר רציני עם אדם שחשובים לו, כמו לי, תכונות כמו נאמנות, יציבות, ריפית-צדק, אחר היודע מה הוא רוצה בחיים, בלי פרפרים בראש. אני אוהבת לצייר, לראות סרטים, לטייל ברגל ולנסוע, לא יכולה בלי מוסיקה, אוהבת לאכול במיסעדות, אבל גם יודעת לבשל שיגעון. הנגית מהחיים, טיילתי בחו"ל ומתכוונת לנסוע טוב. אני אלגנטית, מתלבשת יפה, וחשוב לי שגם אתה תקפיד בנושא ותהיה בעל הופעה נאה. הגיל הכי מתאים לי — בין 28 ל-33."

אם אתה רוצה לקרוא משהו על אהבה ונישואין, אומר הקומיקאי האמריקאי אלן קינג, תצטרך לר- כוש שני ספרים נפרדים.

פתיחת עסק

"אני ישראלית החיה כאחת מארצות אירופה" כותבת (1221/86), "אני גרושה, יפה, אוהבת מאוד מוסיקה קלאסית, אשמח להכיר — רק למטרת נישואין — איש-עסקים ישראלי, המוכן להעביר את עסקיו למרכז אירופה. בירי, אנכי, רישיון לפתיחת עסק, שואפת להקים עמך קו מייש פחתי חם, בו ישררו אהבה והבנה הרדית. אם יש לך ילדים, אהיה להם אם וידידה נאמנה. כתוב אליי אם הנך בעל הופעה נאה, בעל אמצעים, גובה מעל 1.72 מטר וגילך מארבעים ומעלה. אשמח אם תצרף תמונה ומיספר טל-פון."

רווק לא מושבע

הוא מודיע לי שהוא אקדמאי בן 36, רווק לא מושבע, 1.70 מטר גובה, עיניים כחולות-ירוקות, נאה, סימפטי, סולידר, מעניין, רגיש, רומנטי, מבין ומתחשב. יודע להעניק, אוהב טיולים, תיאטרון, מוסיקה, שחיה. הוא ירושל- מי, אבל לא משנה מאין את. העיקר שזה יהיה קשר חם ורציני, מיישהי

האקסטוזה של יוספה

קוראים לה יוספה בת-אהרון, והיא כבר הספיקה המון בחיים. אז ככה: נולדה בתל-אביב, רקדה בלט, למדה סיפרות והיסטוריה באוניברסיטה, נראתה נפלא בבקיני על חוף-הים, הכירה שם תייר אמריקאי, התאהבה והתחתנה. התחילה להתעניין בצורה רצינית ביוגה (שומרת על כושר פיסי, נותנת שלווה-נפש, מונעת מחלות) ובצימחונות. התגרשה, עבדה כדוגמנית-ציור וחשבה מספיק כסף כדי לנסוע לדרום אמריקה. התרבות שם עניינה אותה. חלק מהזמן היא חייתה בקרב האינדיאנים, בהרים. אחר-כך היא חזרה לניו-יורק, סרגה סוודרים אופנתיים ומכרה אותם. למדה ריקודי-בטן והתחילה להופיע במועדונים ובפסטי-

יוספה בת-אהרון להפתח מבחינה רוחנית

בלי פולקלור. במשך שנה חייתה בהודו. ולדבריה זוהי המדינה הכי מדליקה בעולם. ממש חובה למי שרוצה להתפתח מבחינה רוחנית. אחר-כך היא שבה לאמריקה, פגשה חברי-לחיים, שוב אמריקאי, ונולדה לה בת, כיום בת ארבע.

עכשיו היא לבדה, עם הבת, בארץ, רוקדת באירועים מישפחתיים ובמועדונים. הנחית מהפתיחות של האנשים, ומהחיים באופן כללי. היא רוקדת לצלילי מוסיקה מיזרחית, ואוהבת אותה, למרות שהוריה ממוצא רוסי. יש לה עיניים כחולות וגוף מלא, מוצק, מתאים בדיוק למיקצוע.

יוספה אומרת שריקודי-בטן זה אקסטוזה, שגברים נמשכים אליה בזכות עיסוקה זה, ושאתה בעלת אופי מוסרי-בתולי לא יכולה להיות רקדנית-בטן. אבל היא, לדבריה, יודעת להעמיד במקום, בעדינות, את המחזר הבלתי-רצוי. הכי חשוב לה אצל גבר — שיתן לה לעשות מה שהיא רוצה, זאת-אומרת להמשיך להיות עצמאית כפי שהיא אוהבת, ושהיא יותר מעניין ממנה. זו קצת בעיה.

צורך בילד

מיכתבו של (1224/86) נשמע בתחלה שיגרתי לגמרי: רווק בן 40, אקדמאי, עוסק במחשבים, רבגוני, רגיש, מבין, איכפתי, הופעה נאה, סולד מקטגוריות. הפתעה באה בשורות הבאות. "חשובה לי אצלך האינטלי- גנציה הגבוהה, הידע להסדר, יכולת להעניק והופעה נעימה", הוא כותב. "אם החלטת שאת רוצה ילד מוחץ לנישואין, אני מעוניין. אם שניתנו נרצה במערכת-יחסים, אשמח. אני מתאר לעצמי שאם זה יקרה, הרי יהיה משהו חשוב שיקשר בינינו. אני מרגיש צורך בילד, רוצה לרעש שיצרת חיים. מוכן לתת תמיכה נפשית בלתי מוגבלת, וכספית בהתאם ליכולתי ורצוני. במיקרה שתחליטי שאינך רוצה בקשר ביני לביןך, וכיני לבין הילד, אני רואה בכך את זכותך, ומוכן להתחייב בהסכם רישמי שאין לי זכויות עליו, ואני מסכים שלא ליצור עימו קשר. אבל כיוון שאני מכיר את עצמי, אני מאמין שזה לא יקרה."

טנגו זה מחלה

(המשך מעמוד 27)
בצרפת. יש בסרט 40 רקות של סצינות מוסיקליות, שייקרו מאוד את ההפקה, והביאו אותה לסכום של 2 מיליון דולר — יקר יותר מכל שעשיתי עד היום.

משום כך חלקנו גם את ההוצאות בין שתי הארצות: כל סצינות המחול צולמו בארגנטינה, וכן גם דירתה של מאריאנה. בצרפת צילמנו את כל צילומי-החוק, את תחנת-הרכבת ואת הבורסה למיסחר.

אבל אם אודה על האמת — סימנו את הסרט כמעט בלי מיכנסיים. בלי פרוטה. כאן, אמש, ראיתי את הסרט לראשונה, ואני זקוק למעט זמן כדי שאוכל לשפוט אם אכן השקעתי את המזון במקומות הנכונים.

● **סרטיך הראשונים היו זר- עמים ומהפכניים, זהו סרטי לירי.**

נכון. אין זאת אומרת שהפכתי את עור. בין שני הסרטים כתבתי כ-12

אנו חייבים לזכור

שהחיים נמשכים,

ועלינו גם לצחוק

מעצם מצוקתנו,

אחרת, סוכנו —

שנבכה עד מוות!

טסריטים. הנה, אני כבר בן 50, וכל מה שעשיתי עד עתה הם שלושה סרטים ארוכים, מתוך עשרות סרטים בתיכנון. לגבי הקהל, סולאנאס הוא מיישור שעשה שלושה סרטים בלבד. אבל אני יודע שיש אצלי עוד 12 לפחות, שונים בתכלית השינוי משלושת האחרים.

גם זה מתקשר לנושא הסרט הזה. אותה הרגשה חצויה, האווירה שבה חיים אנשים מסוגי — חלקה במציאות וחלקה בחלום; חלקה מחשבות ואשליות, חלקה אכזבות, נוסטלגיה לעבר שאינו קיים בהכרח.

הרגשה זו מומחשת בטאנגו, בצלי- ליו ובסינקופות החושניות שלו. טאנגו זה לא רק ריקוד, טאנגו זה תשוקה. טאנגו זה מחלה.

ניסיתי בכל מאורי להימנע מרחמים עצמיים, מצב נפשי מפחיד. בשבילי הסרט הזה הוא מין תראפיה, דרך לצאת מהלך-הרוח החולני הזה. אני בחרתי בדרך ההומור והרוך כדי לפתור מצב שהוא פאתטי ומזוה, המצב שאנחנו הגולים שבוים בו.

אנו חייבים לזכור שהחיים נמשכים, ועלינו לצחוק מעצם מצוקתנו, אחרת סופנו שנבכה עד מוות.

בשבילי החשוב הוא דור המשך, זו הסיבה שאני מספר את סיפורי דרך עיניה של הבת, מריה. שהרי חיי שלי כבר כמעט מאחורי.

● **אתם צעירים שבספרטך, בשנות העשרים לחייהם, שחיו בריבם מחוץ למולדתם — האם הם עדיין חושבים את עצמם ארגנטינים?**

הם חושבים עצמם ארגנטינים, אבל מפחדים לחזור למולדתם. הם מת- בגרים שלא החליטו עדיין על הותם הלאומית ואילו ארץ יעדיפו כמולדת.

לאת התימרת להציע להם פית- רונות, השארתי את הקצוות פתוחים לבחירה. שתי הבנות שרואים בסרט הן בנותיי שלי. אחת מהן חיה באיטליה והשנייה איתי, בפאריס. אני יודע שאני רוצה לחזור לארצי. איני יודע מה ירצו הן.

אריה אלדר

הרובדים העדינים של המחשבה הגדולה היא מוסיקה עתיקה. לאשה מעשנת אין סיכוי אצלו — אריה ממש סובל מזה. אולי העישון נותן פוזה מסוימת, הוא טוען, אבל הוא מוריד מהכוסר האינטלקטואלי ופוגע ברובדים העדינים של המחשבה והיצירה.

המדיטציה של אריה

לגמרי במיקרה — עוד צימ- חוני. שמו אריה אלדר, בן 38. ואם יוספה עושה יוגה, אז הוא עושה מדיטציה (גורמת-לקשר טוב בין הגוף והרוח). הוא שחקן בתיאטרון ניסיוני (עוגה עוגה, מדאה בגרסה חדשה), בימאי בהתיישבות העובדת, מדריר לדראמה ומתפרנס גם כסוכן-ביטוח.

בן קיבוץ מענית. נשוי לשע- בר, אב לבת שבע, אוהב להי- מצא חברת אנשים חכמים, פתוחים. איתם הוא יכול להיפתח. כנות חשובה לו מאוד, ואהבתו הגדולה היא מוסיקה עתיקה. לאשה מעשנת אין סיכוי אצלו — אריה ממש סובל מזה. אולי העישון נותן פוזה מסוימת, הוא טוען, אבל הוא מוריד מהכוסר האינטלקטואלי ופוגע ברובדים העדינים של המחשבה והיצירה.